

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **L. P.**
bytem X
doručovací adresa: X
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Vítězslavem Jírou
sídlem Rooseveltova 564/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalobce ze dne 1. 2. 2017, č. j. JMK 17196/2017, sp. zn. S-JMK 160130/2016/ODOS/Bo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu měst Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 20. 9. 2016, č. j. ODSČ-11793/16-17 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu] a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců (§ 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu). Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 21. 3. 2016 v 15:40 hod. řídil motorové vozidlo značky X, RZ: X, v X v úseku ulice X a silničním radarovým rychloměrem RAMER 7 CCD mu byla naměřena rychlost 99 km/hod., po započtení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/hod. byla zjištěna nejnižší skutečná rychlost jízdy 96 km/hod., přičemž v uvedeném úseku v Brně byla povolena maximální rychlost 50 km/hod. Žalobce tedy jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem v obci o 40 km/hod., a porušil tak § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce nejprve uvedl, že byl nezákonným správním rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žalobce dále namítal, že mu bylo nezákonným způsobem znemožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, a navrhopat důkazy na svoji obhajobu, když po jím zaslané omluvě z nařízeného ústního jednání nebyl prvostupňovým správním orgánem vyrozuměn o tom, že omluva nebyla přijata a jakoby „naschvál“, bez dalšího, bylo ve věci rozhodnuto. Přitom žalobce se po opětovném nařízení ústního jednání na nový termín 15. 9. 2016 omluvil z pracovních důvodů, že byl nucen odjet mimo ČR, avšak správní orgán tuto omluvu nepovažoval za náležitou proto, že tvrzené skutečnosti nebyly nijak doloženy.
5. Žalobce skutečně žádný doklad ke své omluvě nepřipojil z toho důvodu, že na rozdíl od prvního omlouvaného případu (pobyt v Číně), tentokrát nikam neletěl a neměl tedy žádnou letenku, kterou by mohl předložit. Pokud měl správní orgán pochybnosti, mohl sdělit žalobci, že omluva nebude akceptována, nebo že ústní jednání proběhlo bez účasti žalobce, a že bude bez dalšího šetření následovat rozhodnutí ve věci a za správnou bude brána dokumentace Policie ČR. K uvedenému se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil, pouze uvedl, že postup prvostupňového správního orgánu, který nepřijal omluvu žalobce, shledává za správný. Přitom žalobce neměl povědomost o tom, že se správní šetření v řízení ukončí, nebude se nařizovat nové ústní jednání, a že tedy nebude moci vznést námitku proti svému obvinění a navrhnout skutečnosti, které obvinění vyvrátí.
6. Výše naznačený postup správního orgánu žalobce považuje za nesprávný, a také za vadu řízení, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když nekriticky správní orgán vycházel z toho, že doklady předložené Policií ČR jsou správné a měření pravdivé. Žalobci

byla totiž odejmuta možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit a navrhnout jejich zpochybnění důkazy.

7. Výše uvedený chybný postup správního orgánu neznamená, že by žalobce svoje námitky a své vyjádření nemohl uvést dodatečně v podaném odvolání. K tomu žalobce odkázal na závěry rozsudku NSS č. j. 1 As 96/2008-115, z něhož vyplývá, že obvinění z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání, když omezení uvedené dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na řízení o přestupku nedopadá. I přesto, že se žalobce v odvolání k obvinění z přestupku vyjádřil, uvedl skutečnosti na svoji obhajobu a navrhl důkazy, odvolací orgán na toto nerefletoval, žádné důkazy neprováděl a předpokládal bezchybnost dokumentace policie. Tu však žalobce kvalifikovaně zpochybnil a navrhl k tomu důkazy. Bez provedení důkazů nelze dospět k závěru o správnosti měření radaru a kvalifikovanosti jeho obsluhy. K takovému závěru však žalovaný dospěl bez provedení dokazování s tím, že dokumentace policie je správná. K uvedenému žalobce obsáhle citoval z napadeného rozhodnutí a kladl důraz na sdělení správního orgánu o tom, že jednotliví policisté obsluhující radar jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti vozidel, s postupem při měření rychlosti a návodem k obsluze daného měřidla, přičemž v souladu s tímto také postupují a používají odpovídající měřidla. Podle žalobce lze jistě takový postup policie předpokládat, ale protože žalobce toto zpochybnil a navrhl k tomu důkazy, nebylo možné z uvedeného předpokladu správního orgánu vycházet, a bylo třeba zjistit, jak tomu v projednávané věci skutečně bylo. Žalobce byl tedy shledán vinným jen proto, že žalovaný předpokládal, že jsou jednotliví policisté obsluhující radar řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření. Navíc argument, že měření provedla Policie ČR, a že měřící zařízení bylo náležitě ověřeno a priori neznamená, že bylo měření provedeno podle návodu na jeho použití, tedy správně. Žalovaný opět vychází z neomylnosti příslušníků policie a z jejich bezchybné práce při obsluze radaru. Žalobce však toto nepředpokládá a namítá správnost obsluhy a správnost použití radaru.
8. Pokud žalovaný uváděl, že o výsledku měření rychlosti nemá pochybnosti, a že měřící zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno, pak takové tvrzení nedává smysl, neboť žalobce v odvolání namítal, že měření bylo prováděno v rozporu s návodem (poznámka soudu: bez bližší konkretizace této námítky). Argument žalovaného je tedy mimo jakousi logiku podstaty námítky žalobce, když žalobce nenamítal vadnost radaru, nýbrž to, že měření rychlosti bylo prováděno v rozporu s návodem k radaru (poznámka soudu: bez upřesnění této námítky).
9. K závěrům žalovaného dále žalobce upřesňoval, že jím není namítána technická způsobilost použitého měřícího zařízení, nýbrž způsob měření a nedodržení návodu k radarovému rychloměru při měření jeho rychlosti (poznámka soudu: pochybení při měření žalobce neupřesnil).
10. V podaném odvolání žalobce uvedl konkrétní výhradu proti použití předmětného měřícího zařízení, kterým byl radarový rychloměr RAMER 7 CCD, když uvedl, že z manuálu měření, který nebyl proveden k důkazu, vyplývá, že vozidlo s měřičem musí být umístěno ve vodorovné poloze k úrovni vozovky a v anténním svazku se nesmí

nacházet žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní hlavy a zapříčiňovat rušivé reflexe vysílaného signálu. Místo, ze kterého policisté měřili rychlost, nebylo možné podle názoru žalobce k tomuto účelu využívat, neboť bylo mimo úroveň vozovky a bylo v podélném i příčném sklonu k vozovce. Proto mohlo dojít k odchylce měření. Je až úsměvné, že se k této konkrétní námitce žalovaný nikterak nevyjádřil. Přitom měření bylo prováděno v X na ulici X naproti domu č. 11 ve směru do centra, kde nebyly splněny podmínky daného návodu, protože právě zde šlo o místo mimo úroveň vozovky, které bylo v podélném i příčném sklonu k vozovce. Žalovaný přesto konstatoval, že o výsledku měření rychlosti nemá pochybnosti. Jelikož se o této části obhajoby žalovaný vůbec nezmiňoval, je zjevné, že se tímto nezabýval. Proto nezjistil řádně skutkový stav věci, resp. ho zjistil nedostatečně, a to jen proto, že považoval další dokazování za nadbytečné.

11. Argument žalovaného, že pokud by policista obsluhující přístroj jakýmkoliv způsobem nedodržel návod k obsluze, přístroj by rychlost nezaznamenal, není podle žalobce ničím podložen. Pokud by správní orgán provedl žalobcem navržené důkazy (manuál k měření silničním radarovým rychloměrem, výslech policistů obsluhujících rychloměr, protokol o umístění rychloměru a uložil zpracování znaleckého posudku o vyměření místa, kde bylo prováděno měření rychlosti), mohl si o věci učinit názor a dostatečně tak zjistit skutkový stav. Považuje-li žalovaný další dokazování za nadbytečné, pak těžko může žalobce prokázat, že měření nebylo provedeno řádně, a že nemá vypovídací hodnotu.
12. Žalovaný se nevyjádřil k námitce žalobce, že při výkonu služby neměla posádka provádějící měření s sebou „průvodní dokumentaci“, a že nedodržela postup při obsluze radaru dle metodického pokynu ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia ČR ze dne 19. 2. 2001.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť není důvodná a nárok žalobou uplatněný v celém rozsahu neuznává. Ve většině uplatnil žalobce v žalobě námitky, které již uplatnil v odvolání a žalovaný se k nim v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vyjádřil. V uvedeném rozsahu tedy žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále v nezbytném rozsahu citoval z napadeného rozhodnutí pasáže, které reagovaly na námitky žalobce především z toho důvodu, že sám žalobce v žalobě citoval z napadeného rozhodnutí, avšak podle názoru žalovaného jen některé útržky, které se mu hodily.
15. Žalobce byl již v předvolání k ústnímu jednání upozorněn na nezbytnost řádné omluvy s doložením existence závažných důvodů. Písemná omluva s doložením důvodů omluvy měla být doručena správnímu orgánu před zahájením jednání. Přitom pracovní důvody nejsou relevantními pro omluvu z jednání (viz list č. 14 správního spisu prvostupňového správního orgánu). I přesto, že byl žalobce řádně poučen o nutnosti dokladování omluvy z vážných důvodů (a také o tom, že pracovní důvody nejsou důvodem k omluvě z jednání), byla omluva žalobce z opakovaně nařízeného jednání přesto pouze pracovní a nedoložená.

Pokud by žalobce své akutní pracovní důvody mimo ČR řádně doložil, mohl i tak správní orgán ještě uvážit důvodnost takové omluvy. Navíc, žalobci byla dána předvoláním ze dne 18. 7. 2016 možnost navrhnout jiný termín projednání přestupku, avšak žalobce tuto možnost nevyužil a žádný jiný termín nenavrh, přestože se z nařízeného jednání omlouval. Vzhledem k výše uvedenému tedy žalobce musel být srozuměn s tím, že jeho omluva nemůže být vyhodnocena jako důvodná a náležitá, protože mohl být přestupek projednán v jeho nepřítomnosti.

16. Pokud žalobce rozporoval dokazování, pak žalovaný k tomu uvedl, že primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na stranu obviněného a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. I v přestupkovém řízení má obviněný z přestupku povinnost v souladu s § 52 správního řádu prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet (viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66).
17. K posledním námitkám žalobce žalovaný uvedl, že ze správního spisu – pořízeného snímku je evidentní, že v anténním svazku se nenachází žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy, a zapříčinit tak rušivé reflexe vysílaného signálu.
18. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
20. Před vypořádáním jednotlivých konkrétních žalobních námitek soud uvádí, že žalobce v žalobě uplatnil z velké části totožné námitky, které již uplatnil ve svém odvolání, a kterými se již žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že se žalovaný s uplatněnými odvolacími námitkami podrobně vypořádal a přezkoumatelným způsobem objasnil jejich nedůvodnost. Z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupku byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I. tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu. Pro stručnost je soud na tomto místě již nebude opakovat a odkazuje na čl. I. tohoto rozsudku. V další části odůvodnění tohoto rozsudku soud vypořádá jednotlivé žalobní námitky.
21. Žalobce nejprve namítal, že mu bylo znemožněno v rozporu s § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, a k důkazům o nich, a dále navrhopat důkazy pro svoji obhajobu. Také vytýkal správnímu orgánu, že po zaslané druhé omluvě z nařízeného ústního jednání nebyl vyrozuměn o tom, že jeho omluva

nebyla přijata a jakoby „naschvál“ bylo bez dalšího ve věci rozhodnuto. Uvedeným námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.

22. Ve shodě s žalovaným krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl poprvé předvolán k ústnímu jednání písemností ze dne 24. 5. 2016, a to na den 20. 7. 2016. V uvedeném předvolání byl žalobce řádně poučen o svých právech a povinnostech, především o povinnosti dostavit se k uvedenému jednání a dále o povinnosti omluvit se z účasti na tomto jednání v případě konkrétních závažných důvodů, které by mu v účasti na tomto jednání bránily (§ 59 správního řádu). Dále byl žalobce poučen tak, že existenci závažných důvodů musí řádně doložit současně s omluvou a tato omluva musí být doručena správnímu orgánu před zahájením jednání (přitom pracovní důvody nejsou relevantními pro omluvu z jednání). Současně byl žalobce upozorněn ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích na případné projednání přestupku v jeho nepřítomnosti, a to tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání věci dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Podle obsahu správního spisu žalobce zaslal správnímu orgánu dne 13. 7. 2016 omluvu z nařízeného ústního jednání (20. 7. 2016), a to z důvodu dlouhodobě plánované pracovní cesty do Číny od 15. 7. 2016. K této omluvě současně žalobce připojil itinerář svého letu z Prahy do Pekingu přes Paříž dne 15. 7. 2016. Správní orgán uznal omluvu žalobce z prvního ústního jednání za důvodnou a řádně doloženou, a proto ve věci přestupku nařídil druhé ústní jednání na den 15. 9. 2016 a předvolal k němu žalobce. Vedle shodných poučení, která žalobci poskytl již v prvním předvolání k ústnímu jednání, co do důvodu, včasnosti, důvodnosti a doložitelnosti omluvy, správní orgán ještě vyzval žalobce ke sdělení, pokud mu termín jednání nevyhovuje, nechť správnímu orgánu navrhne jiný vhodný termín (případně telefonicky nebo e-mailem). Uvedené předvolání bylo žalobci opět doručeno fikcí (stejně jako v případě prvního nařízeného jednání), a to dne 29. 7. 2016, poté byla zásilka vhozena žalobci do schránky (1. 8. 2016). Na toto předvolání k druhému jednání žalobce reagoval až podáním ze dne 13. 9. 2016, v němž opět omlouval svoji nepřítomnost u ústního jednání s tím, že bude nucen z akutních pracovních důvodů odjet mimo ČR, protože se nemůže dostavit k jednání dne 15. 9. 2016. Závažnost či důvodnost své omluvy vyplývající z posledně citovaného podání však žalobce nikdy nedoložil, a to i přesto, že byl v předvolání jasně poučen o tom, že pracovní důvody nejsou relevantními důvody pro omluvu z jednání. V této souvislosti také soud konstatuje, že žalobce byl upozorněn v předvolání k ústnímu jednání na následky jeho nedostavení se k jednání, tedy že přestupek může být projednán v jeho nepřítomnosti ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.
23. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že aplikace § 74 odst. 1 zákona o přestupcích byla na místě, neboť žalobce se opakovaně z nařízených ústních jednání omlouval, evidentně protahoval správní řízení a ani v minimální míře neprojevil jakoukoli součinnost k tomu, aby jeho věc mohla být v rozumném čase projednána. V posledně citovaném předvolání k ústnímu jednání na den 15. 9. 2016 byl správním orgánem vyzván, aby navrhl případně jiný termín jednání, pokud mu jednání nařízené na den 15. 9. 2016 nebude vyhovovat, avšak ani na tuto vstřícnost správního orgánu ke zvolení si jiného vhodného termínu žalobce následně nereagoval a pouze se z uvedeného jednání omluvil z údajných pracovních důvodů. Jelikož se žalobce k jednání nařízenému na den 15. 9. 2016 nedostavil bez náležité omluvy i bez důležitého důvodu, ač byl řádně předvolán,

prvostupňový správní orgán zcela po právu a v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce. O tomto následku byl žalobce předem uvědomen a vzhledem ke svému chování s ním musel i takto počítat. Není tedy pravdou, že bylo žalobci znemožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem a důkazům a rovněž uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy ve smyslu § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť o tato svá práva v řízení o přestupcích se žalobce připravil sám svým jednáním. Žalobce se dopustil poměrně závažného přestupku (překročil rychlost jízdy v obci výrazným způsobem), jenž musí být projednán ve správním řízení, protože nemohl neočekávat, že již nebude kontaktován správním orgánem. Pokud se žalobce hodlal někdy k ústnímu jednání dostavit, kde mohl plně rozvinout svá práva vyplývající z § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, mohl navrhnout správnímu orgánu jiný vhodný termín jednání za účelem projednání přestupku, který by nejen vyhovoval jeho pracovním povinnostem, ale současně by správnímu orgánu umožnil přestupek projednat v zákonné lhůtě. Toto však žalobce, i přes výzvu správního orgánu, neučinil. Musí tedy nést následky svého jednání. Je běžnou praxí, že po provedeném ústním jednání následuje bez zbytečné prodlevy vydání prvostupňového správního rozhodnutí (pokud při ústním jednání nevystane potřeba dalšího dokazování). Žalobci tedy muselo být z poučení v předvolání zřejmé, že ústní jednání dne 15. 9. 2016 proběhlo bez jeho účasti a nebylo třeba jej o tom informovat. Pokud jde o vyjadřování se k věci a navrhování důkazů, pak to mohl žalobce činit po celou dobu správního řízení, např. písemně a nebylo mu v tom nijak bráněno. Není také pravdou, že se žalovaný k obdobným odvolacím námitkám nijak nevyjádřil. Žalovaný se uvedené problematice věnoval na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí a zcela logicky a přezkoumatelným způsobem vysvětlil nedůvodnost námitky žalobce. Pro stručnost krajský soud odkazuje na toto odůvodnění v napadeném rozhodnutí.

24. S ohledem na výše uvedené má krajský soud za to, že ze strany žalobce byla ve správním řízení praktikována účelová zdržovací taktika samotného projednání přestupku tak, aby správní orgán nestihl v zákonné lhůtě přestupek projednat.
25. Pro úplnost k uvedené námitce krajský soud uvádí, že k opakovanému ústnímu jednání nařízenému na 15. 9. 2016 byl žalobce řádně a s dostatečným předstihem předvolán (§ 59 správního řádu) a jelikož se bez náležité omluvy a důležitého důvodu k jednání nedostavil (na následky nedostavení se bez náležité omluvy či důležitého důvodu byl předem upozorněn), bylo možné věc projednat v nepřítomnosti žalobce. Z ústního jednání byl sepsán protokol, jenž zachycuje jeho průběh, a to především provedené dokazování. Jelikož byly splněny zákonné podmínky, bylo následně vydáno prvostupňové rozhodnutí.
26. Náležitá omluva nemůže být taková omluva, z níž je pouze patrné kdo, v jaké věci a komu se osoba omlouvá z účasti na jednání (jak to učinil žalobce), nýbrž taková omluva musí být zároveň zdůvodněná a důvodná. Pokud by totiž stačila pouhá omluva bez uvedení a prokázání důvodu nedostavení se k ústnímu jednání, pak by příslušný správní orgán nemohl zvážit a posoudit důvodnost omluvy a vůbec by nebylo možné přestupek projednat v zákonné lhůtě, pokud by se obviněný mohl opakovaně omlouvat, aniž by měl vážný důvod k nedostavení se k ústnímu jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Postačovala by omluva bez udání důvodu, a dokonce bez existence jakéhokoliv důvodu. Správní orgán by ji musel akceptovat a pokaždé nařizovat nové ústní jednání. Řízení o přestupku by tak bylo zcela znemožněno, neboť opakovanými nedůvodnými a

nedoloženými omluvami by obviněný z přestupku jednoduše dosáhl neprojednání přestupku ve lhůtě 1 roku ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán tak musí mít možnost posoudit, zda předložená omluva je náležitá, aby mohl účinně vést řízení o přestupku. Proto omluva z důležitého důvodu musí být také doložena. Na základě toho správní orgán posoudí její důvodnost a rozhodne, zda jsou splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného přestupku.

27. V nyní posuzované věci sice žalobce písemnou omluvu z jednání prvostupňovému správnímu orgánu zaslal a dokonce uvedl i důvod (pracovní povinnosti), avšak důležitost či neodkladnost tohoto důvodu nikterak nedoložil (myšleno jakýmkoliv důkazem, jenž by mohl osvědčit nezbytnost konkrétní žalobcovy pracovní cesty). K projednání přestupku se tedy žalobce bez řádné omluvy nedostavil. Nemohl proto realizovat svoje práva vyplývající z § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a současně navrhopat důkazy na podporu svých tvrzení. Uvedené jednání nelze přičítat k tíži správního orgánu, nýbrž samotnému žalobci. Z hlediska zákona k žádnému pochybení nedošlo, správní řízení bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, které mu byly umožněny realizovat, a postupem správních orgánů nebyl nijak zkrácen na svých právech. Přestože byl žalobce opakovaně upozorněn, že pracovní důvody nejsou relevantními důvody pro omluvu z jednání, omluva žalobce byla přesto pracovní a navíc nedoložená. Nutno však dodat, že pokud by žalobce své akutní pracovní důvody mimo ČR řádně doložil, mohla být důvodnost takové omluvy správním orgánem ještě zvažena. Vždy existují nějaké doklady či písemnosti, které by mohly osvědčit akutnost pracovní cesty. Jelikož žalobce důvodnost své omluvy z jednání neprokázal, nemohl být překvapen projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Ostatně jak plyne ze správního spisu, žalobce se o osud své omluvy ani nijak nezajímal.
28. Žalobce dále namítal, že správní orgán nekriticky vycházel z toho, že podklady předložené Policií ČR jsou správné, včetně správnosti měření. Ač zjevně jde o konstatování žalobce v souvislosti s jeho nepřítomností u nařízeného jednání a prováděného dokazování, soud se k němu z opatrnosti blíže vyjádří. Měření rychlosti v posuzované věci bylo provedeno Policií ČR, jednak subjektem oprávněným měřit rychlost vozidel (§ 79a zákona o silničním provozu) a jednak způsobitým měřidlem v souladu s návodem k jeho obsluze. Rovněž policista, provádějící měření, byl řádně proškolen za účelem obsluhy předmětného rychloměru. Měření proběhlo v době platnosti ověření rychloměru. Za této situace je záznam o přestupku privilegovaným důkazem ve vztahu k ostatním důkazům (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 39/2007-55, podle něhož změřeni rychlosti příslušnými orgány má privilegované postavení mezi důkazními prostředky za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy). K uvedenému je třeba doplnit, že žalobce ničím nevyvrátil správnost provedeného měření jeho rychlosti jízdy. Místo toho v žalobě uváděl zcela nekonkrétní tvrzení (např. že ve správním řízení navrhoval na svoji obhajobu důkazy, avšak žalovaný je neprovedl, přitom ale žalobce nijak neupřesnil, o jaké důkazy se mělo jednat) a dále spekulace či fabulace o tom, že pokud měření rychlosti bylo provedeno dle návodu na jeho použití, neznamená to údajně, že bylo měření provedeno správně. Žalobce také vyslovil domněnku, že byl shledán vinným z projednávaného přestupku jen proto, že se předpokládá, že policisté obsluhující radar jsou řádně seznámeni s právními předpisy ohledně měření, přičemž je současně vycházeno z jejich neomylnosti a bezchybné práce při obsluze radaru. K uvedeným spekulativním

tvrzením krajský soud uvádí, že tímto v žádném případě nelze prokázat, že policisté pochybili, a že měření rychlosti jízdy žalobce bylo nesprávné. Jedná se jen o ničím nepodložená tvrzení žalobce.

29. Účelem předkládaných spekulativních tvrzení je zpochybnění samotného měření rychlosti jízdy žalobce. Podle krajského soudu však takovým tvrzením nelze přisvědčit, neboť neprokazují pochybení policistů při měření rychlosti jízdy. Žalobce ani v žalobě nenavrhl žádný důkaz, který by byl sto zpochybnit správnost měření rychlosti jeho jízdy. Žalobce sice namítal, že již v odvolání uváděl, že měření rychlosti bylo prováděno v rozporu s návodem, a že se tímto žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval (místo toho se údajně zabýval technickou způsobilostí měřicího přístroje), avšak nijak neupřesnil, o jaký konkrétní postup rozporný s konkrétním ustanovením návodu na použití rychloměru se mělo jednat. Soud z úřední činnosti ví, že tyto návody nejsou volně dostupné veřejnosti, aby nedocházelo k jejich zneužívání. Z nashromážděných podkladů vyplynulo, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/hod. o 46 km/hod., když mu byla naměřena rychlost 99 km/hod., což činí po započtení odchylky ± 3 km/hod. naměřenou rychlost 96 km/hod. Uvedená rychlost žalobce téměř 100 km/hod. je zcela nepřehlédnutelná, šlo o překročení rychlosti v obci výrazným způsobem, v řádu desítek kilometrů v hodině, a jelikož nejde jen o malé či zanedbatelné překročení rychlosti, nemohlo dojít k žádnému nedopatření.
30. Žalobce také v žalobě připomněl své tvrzení z odvolání, kdy dovozoval z údajného manuálu k měření silničním radarovým rychloměrem RAMER 7 CCD, že vozidlo s měřičem musí být umístěno ve vodorovné poloze k úrovni vozovky a v anténním svazku plus 10° od osy antény měřiče se nesmí nacházet žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy a zapříčínovat rušivé reflexe vysílaného signálu (stromy, stožáry atd.). Podle žalobce totiž policisté prováděli měření v místě, kde nebyly splněny podmínky daného návodu, protože místo bylo mimo úroveň vozovky a bylo v podélném i příčném sklonu k vozovce. Ani těmto tvrzením krajský soud nemohl přisvědčit a považuje je za ničím nepodložené spekulace.
31. Žalobce ničím neprokázal nevhodnost předmětného místa k měření rychlosti jízdy. Ze shromážděných podkladů ve správním spise nikterak neplyne, že by místo, z něhož policisté v případě žalobce měřili jeho rychlost jízdy, bylo mimo úroveň vozovky a bylo v podélném i příčném sklonu k vozovce. Policisté byli k provádění měření rychlosti předmětným rychloměrem řádně proškoleni, a museli si tak být vědomi vhodnosti místních podmínek k měření, které odpovídají podmínkám uvedeným v návodu k předmětnému rychloměru. Ve shodě s žalovaným krajský soud znovu uvádí, že měření rychlosti bylo provedeno Policií ČR, která je dle zákona o provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Měření rychlosti bylo v daném případě provedeno nejen k tomu oprávněným subjektem, ale také způsobilým měřidlem rychloměrem RAMER 7 CCD. Lze důvodně předpokládat, že jednotliví policisté obsluhující radar jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti vozidel, s postupem při měření rychlosti, a také s návodem k obsluze daného měřidla, přičemž v souladu s tímto také postupují. Z oznámení přestupku ani z dalších dokumentů o měření rychlosti nevyplývá, že by měli policisté pochybnosti o místě měření, resp. že by toto místo neodpovídalo návodu k obsluze měřidla. Naproti tomu žalobce svá

tvrzení o nevhodnosti místa k provádění měření ničím nedoložil. Ostatně je pravdou, že žalobce nebyl, na rozdíl od policistů, nijak proškolen k používání předmětného rychloměru, pročez nelze jeho ničím nepodloženým tvrzením přisvědčit. Bez jakékoliv odbornosti se žalobce pouze snaží znevěrohodnit práci policistů. Tyto skutečnosti přitom neuváděl na místě přestupku a ani nikdy později v průběhu správního řízení. Rovněž zasahující policisté do oznámení přestupku neuvedli, že by se žalobce na místě přestupku o nevhodnosti místa k měření zmiňoval. Tvrzení žalobce neprokazuje ani obsah správního spisu, tedy např. fotodokumentace, písemný podklad atd. Ve správním řízení nelze vycházet z ničím nepodložených domněnek žalobce, tedy že podle jeho názoru místo k měření rychlosti jízdy nelze využívat, neboť je mimo úroveň vozovky a v podélném i příčném sklonu k vozovce. Z takového tvrzení nelze ani dovodit, že měření rychlosti bylo prováděno v rozporu s návodem k používání radaru. Ostatně na podporu své domněnky žalobce ničeho nedoložil.

32. Pochybení policistů při měření nebylo ničím prokázáno, žalobce nenavrl žádný důkaz, který by byl sto správnost měření zpochybnit. Žalobce chybně předpokládal, že správní orgán musí prokazovat jím tvrzené skutečnosti a verze skutkového děje. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na stranu obviněného a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (§ 52 správního řádu). Žalobce může v řízení o přestupku uvádět na svoji obhajobu jakákoliv tvrzení. Pokud však chce, aby z nich správní orgán vycházel, musí tato svá tvrzení prokázat (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66).
33. Žalobce dále namítal, že argument odvolacího orgánu týkající se toho, že pokud policista nedodrží návod k obsluze, pak by přístroj rychlost nezaznamenal, je ničím nepodložený závěr. K uvedenému lze stejně tak uvést, že jde o ničím nepodloženou spekulaci žalobce, která nepřináší žádnou věcnou argumentaci a pouze závěry žalovaného bez důkazů zpochybňuje. Krajský soud má za to, že žalovaným použitá argumentace přímo vypořádává odvolací námitku žalobce a odpovídá na tvrzení žalobce zpochybňující výsledky měření rychlosti. Žalovaný k tomu zcela logicky uváděl, že pokud by policista obsluhující přístroj jakýmkoliv způsobem nedodržel návod k obsluze, přístroj by rychlost projíždějícího vozidla vůbec nezaznamenal. Pokud by došlo k chybě měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Pro úplnost pak žalovaný doplnil, že samotný radarový rychloměr je ověřován autorizovanými metrologickými středisky. Pokud je přístroj schválen, vystaví mu metrologické středisko na jeden rok ověřovací list. Přístroj se dnem kalibrace zapečetí pečeti páskami ve vozidle a následující rok se s ním nesmí manipulovat. Osoba obsluhující přístroj tak nemůže jeho funkci ovlivnit, neboť přístroj pouze nastaví do určené pozice a zapne jej.
34. Podle krajského soudu byl v případě použitého způsobu měření přestupků žalobce spolehlivě zdokumentován, o čemž existuje záznam (snímek) z měřícího zařízení (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). Z pořízeného snímku, který je součástí správního spisu, je navíc evidentní, že v anténním svazku se nenachází žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy a zapříčinit

tak rušivé reflexe vysílaného signálu. Měření ani výsledek měření nemohli být negativně ovlivněny.

35. Ve správním řízení bylo bezpečně prokázáno, že žalobce coby řidič vozidla, jenž bylo zastaveno a kontrolováno policejní hlídkou, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Žalobci byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 7 CCD naměřena rychlost jízdy 99 km/hod., při započtení měrné odchylky ± 3 km/hod. tak byla výsledná rychlost jízdy 96 km/hod. Předmětné měřicí zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno, což vyplývá z ověřovacího listu č. 217/15 s dobou platnosti na 1 rok, tj. do 23. 9. 2016. Ověřovací list je rovněž součástí správního spisu. V řízení tedy bylo zjištěno, že žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 40 km/hod., konkrétně o 46 km/hod. Žalobce tím porušil povinnost vyplývající z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který stanoví maximální rychlost jízdy v obci do 50 km/hod. Tím se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
36. Pokud jde o samotné zpochybňování práce policistů, pak k tomu krajský soud ještě uvádí, že policisté neměli na rozdíl od žalobce na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. V posuzované věci nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili. Zasahující policisté, coby osoby úřední, neměli jakýkoliv vztah k žalobci.
37. Krajský soud musí přisvědčit závěrům žalovaného i v tom, že v průběhu řízení byly shromážděny dostatečné podklady a provedeny dostatečné důkazy tak, aby bylo bez důvodných pochybností zjištěno přestupkové jednání žalobce. Podklady pro rozhodnutí tvořily mj. oznámení přestupku Policie ČR sepsané na místě přestupku, záznam o přestupku s naměřenými údaji a fotodokumentace, úřední záznam policie ČR, ověřovací list měřicího zařízení, protokol o ústním jednání, a také výpis z evidenční karty řidiče. Za této situace nelze žalobci přisvědčit v tom, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci dostatečně. Naopak shromážděné podklady jednoznačně prokázaly přestupkové jednání žalobce a naměřenou rychlost jízdy. Ve shodě s žalovaným považuje také soud další dokazování za nadbytečné. Pokud žalobce namítal, že měření nemá vypovídací hodnotu, a že toto nemohl prokázat, protože žalovaný neprovedl jeho návrhy důkazů (manuál k měření silničním rychloměrem, výslech policistů obsluhujících rychloměr, protokol o umístění rychloměru, zpracování znaleckého posudku o vyměření místa k provádění měření rychlosti), pak k tomu krajský soud uvádí, že manuálem k měření silničním rychloměrem by nebylo rozhodně možné prokázat pochybení policistů při provádění měření. Ostatně takové pochybení při provádění měření nevyplývá z žádného podkladu založeného ve správním spise ani z oznámení přestupku vypracovaného zasahujícími policisty. Rovněž výslech policistů soud pokládá za nadbytečný, neboť ti své stanovisko jasně vyjádřili v oznámení přestupku a za správnost provedeného měření v rámci jejich kontrolní činnosti jednoznačně stojí. Dále není jasné, jaký protokol o umístění rychloměru z měření ze dne 21. 3. 2016 měl žalobce v žalobě na mysli, neboť takový protokol se běžně nepořizuje a nebývá součástí správního spisu. Z tohoto důvodu soud pokládá rovněž tento důkaz za nadbytečný. Za zcela nepřijatelný soud považuje důkazní návrh týkající se zpracování znaleckého posudku o vyměření místa, kde bylo prováděno měření rychlosti.

S odstupem času od spáchání přestupku je zcela nemožné navodit přesně tu situaci, která existovala v době měření jízdy žalobce, a to nejen v umístění vozidla Policie ČR, ale také samotného přístroje, včetně navození všech okolních podmínek. Současně by bylo zcela neekonomické takový důkaz provádět, neboť cílem žalobce je pouze hledat a najít eventuální pochybení policistů při měření, které se mu však dosud nepodařilo nalézt a prokázat. Žalobce ke zpochybnění práce policistů a správnosti jejich měření nepředložil žádná relevantní tvrzení ani důkazy. Nepodařilo se mu tak zpochybnit výsledky měření. Spekuluje však, že by se to mohlo podařit posledně navrženými důkazy. To je však nepřijatelné. Soud označené důkazy považuje s ohledem na výše provedený výklad za nadbytečné.

38. Obdobné jako shora platí i pro námitku žalobce týkající se toho, že při výkonu služby neměla osádka provádějící měření s sebou „průvodní dokumentaci“ uvedenou v čl. 3 metodického pokynu ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia ČR ze dne 19. 2. 2001, č. 3, ročník 2001, a že nedodržela postup při obsluze radaru dle čl. 10 téhož metodického pokynu. Jak již vyplývá z výše provedeného výkladu, policejní hlídka postupovala při měření rychlosti v souladu s právními předpisy a veškerými služebními pokyny, včetně návodu k obsluze rychloměru. Ze správního spisu nevyplývá, že by došlo k jakýmkoliv excesům. Žalobci se nepodařilo prokázat, že by policisté při měření rychlosti pochybili, ač se o to snažil. Není také zcela zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že policisté při provádění měření neměli s sebou tzv. „průvodní dokumentaci“, a dále ani to, co z takové situace chce žalobce dovozovat. Tyto okolnosti jakkoliv nedopadají na prokázané přestupkové jednání žalobce. V této souvislosti lze také konstatovat, že policisté dodrželi veškerý postup při obsluze radaru.
39. Předmětem přezkoumávaného řízení je posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek, nikoliv zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postup při měření rychlosti, jak ostatně vyplývá z recentní judikatury správních soudů (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, ke kterým musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.